

Çanakkale Şehidinden Mektup Var

Evlatlarım! Ben Çanakkale şehidiyim! Beni tanıyor musunuz? Nasıl mücadele ettiğimi, neden ve nasıl şehit olduğumu biliyor musunuz? Ben annemin 17 yaşında tek evladı olarak kalmıştım. 1915 yılı başlarında köyümüze bir haber geldi. Duyduk ki vatanımız ve dinimiz tehlikedeymiş. Gençlerin gönüllü olarak askere yazılmasını istiyorlarmış. Annem yüzüme baktı ve:

“Evladım baban ve ağabeyin görevleri başında şehit oldular senden başka kimsem kalmadı ama ne yapayım kaderde seni de cepheye göndermek varmış. Mademki vatanımız ve kitabımız tehlikedeymiş, senin burada durman artık haramdır. Babana nasıl sabrettiysem, ağabeyinin acısına nasıl dayandıysam, senin yokluğuna da öyle dayanacağım artık. Ben seni bu günler için yetiştirdim! Haydi evladım, güle güle git ve görevlerini tam olarak yap! Ölürsen şehit, gelersen gazi olacaksın!”

Annem gözyaşlarını saklamaya çalışarak, evde bulunan birkaç kuruş parayı da cebime koyarak beni askere gönderdi. Cephe gerisinde birkaç gün eğitim gördükten sonra yüzbaşım bizi topladı ve şöyle konuştu:

“**Askerler!** Burası Çanakkale cephesidir. İstanbul’a giden yol buradan geçmektedir. Düşman birlikleri bütün güçleri ile buraya saldırıcaqlar. Askerleri, modern silahları ve cephaneleri bakımından bizden çok üstünler. Bizim ise imkanlarımız son derece sınırlı, silahlarımız eski, sayımız az ama bizim onlardan üstün imanımız var, cihad ruhumuz var!”

Askerler! Bundan böyle kanlı bir savaşa giriyoruz, abdestsiz silah başı yapmayacaksınız, besmelesiz tetiğe dokunmayacaksınız, tekbir-siz hücumla kalkmayacaksınız, Kuran’sız mücadeleye girmeyeceksiniz! Ahlaklı olacaksınız, verilen emirleri bütün gücünüzü harcayarak yerine getireceksiniz! Böyle yaparsak ancak Allah’ın yardımını kazanabiliriz. Şehit olmaktan korkmayın, çünkü şehitlik en büyük mertebedir! Haydi, aslanlarım gazanız mübarek olsun!”

İşte böylece savaşa girdik. Düşman bütün gücüyle hücumla geçti. Bombardımandan adeta yer gök yıkılıyordu ama bizim inancımız asla sarsılmıyordu. Şehirleri ve köyleri bombalıyorlardı. Bugün işgal ettikleri İslam yurtlarında yaptıkları gibi önce minare ve camileri hedef alıp bombalıyorlardı. Bedir’deki müşrikler gibi mağrur ve kendilerinden emindiler. Dağlar taşlar düzleniyor, insan parçaları havalara fırlıyor, dere yatakları alevlerle doluyor, gök kubbe üstümüze yıkılıyor gibiydi. Yüzlerce binlerce askerimiz aynı anda şehit oluyordu. İmandan çelikleşmiş göğsümüzü siper ediyorduk. İşte o an gelmişti. Ön sıradaki arkadaşlarımızın hepsi şehit olmuştu. Sıra bizdeydi. Üç dakikaya kadar hiç birimiz sağ kalmamak üzere şehit olacağımızı biliyorduk. Hiç tereddüt etmedik. Yüksek sesle Kuran okuyarak, tekbir ve salavat getirerek düşman üzerine atıldık. Arkadan gelen askerlerimiz için gerekli zamanı böylece kazanmıştık. Bizden sonra mücadele daha da kızıştı. Anadolu’da köyler kasabalar boşaltılıp eli silah tutan herkes cepheye getirildi. Medreselerde hoca ve talebe kalmadı, çocuk yaştakiler dahil hepsi cihada koştu. Yüz binlerce şehit verildi. Sonunda Bedir’de Allah müslümanlara nasıl zafer ihsan etti ise, bizlere de yardım edip zafer kazandırdı.

Evlatlarım! Onun için Çanakkale, dünden bugüne eskimeyen bir ders, kendi içinde apayrı bir okuldur. Çanakkale, toplu vuran yüreklerin, birbirine kenetlenmiş gönüllerin zaferidir. Çanakkale, silahla iman gücünün çarpışmasıdır. Ve bu çarpışmada Allah’ın yardımıyla imanlı yürekler galip gelmişlerdir. Düşmanın askeri gücü, kocaman topları ve kan kusan armadaları, henüz sakalı bitmemiş, bıyığı terlememiş Mehmetçiğin gözünü korkutmamış, siper ederek gövdelerini bu hayasızca akına dur demişlerdir. Mehmetçiğin bu azmi, cihat şuuru ve şehadet özleminden başka bir şeyle açıklanamaz.

Evlatlarım! Dün Çanakkale’yi kazanan ruh maalesef bugün sinelerden sökülmeğe çalışılmaktadır. Sayıca ve teknolojik bakımdan üstün olan düşman bizi bu şekilde yenemeyeceğini acı bir tecrübe ile öğrenmiştir. Bu nedenle yöntem değiştirerek bedenleri değil ruhları öldürme mücadelesine girişmiştir. Ve dün kendine geçit vermeyen 15’lilerin genç torunlarını yani sizleri hedef olarak almıştır. Sizleri çeşitli vesilelerle kendilerine benzetmeye kendi yaşantılarını sizlere güzel göstermeye çalışıyorlar. Aranızda ahlaksızlığı cehaleti ve inançsızlığı yayıyorlar. Dün vatan elden gidiyor diyerek kalemini sırasının üzerinde, topunu oynadığı bahçesinde bırakıp cephelere Allah Allah nidalarıyla koşan ecdadınız bunun için sizden gayret beklemektedir. Düşmanın ifsadından kendinizi koruyun. Zira siz geleceksiniz, gelecek sizlersiniz. Sizi milli ve manevi değerlerinize, aslığınıza ve köklerinize sahip çıkmaya çağırıyorum. Çünkü istikbal köklerde.

Evlatlarım! Dün sıra bizdeydi. İmanımızı, imkanımızı, canımızı ortaya koyduk. Kimimiz şehit, kimimiz gazi olduk ve üstümüze üşüşen haçlı sürülerine hak ettikleri cevabı verdik. Silah ve sayı üstünlüğümüzle değil, iman gücüyle ve Allah’ın yardımıyla bunu başardık. Çünkü biz o zor şartlarda bile bir an olsun ibadetimizden geri kalmadık. Biliyorduk ki Rabbine secde edemeyen baş, düşman postalına secde eder. Bir halkı ayağa kaldırmak için ferdi ayağa kaldırmak gerekir. Bu da namazdaki dirilişle başlar. Bugün senin de aynı hassasiyeti göstererek beş vakit namazını kılman gerekir. Unutma ki Rabbine kul olamayan; dinine, milletine, vatanına kısaca davasına er olamaz.

Evlatlarım! Şehitlerinize, gazilerinize ve uğruna mücadele ettikleri değerlere sahip çıkma görevi bugün sizdedir! Çünkü siz kahraman bir ecdadın torunusunuz. Vakit televizyona, internete kapılma, oyunlarla yorulma devri değildir. Tıpkı ecdadınızın Çanakkale’de, Kurtuluş Savaşı’nda yaptığı kahramanlıkları yapmak sizin de üzerinize vazifedir. O zaman ne duruyorsun haydi! Bak kollarını açmış bekliyor Peygamber (sav). Muvaffak olacağınıza canı gönülden inanıyorum. Allah (cc) yar ve yardımcınız olsun.

Mehmet Çavuş
Çanakkale Şehidi